

COUR DE JUSTICE

BENELUX

GERECHTSHOF

Zaak B 2001/1 – G. Moreau / Benelux Economische Unie

Vertaling van de **Conclusie** van Advocaat-Generaal N. Edon (stuk B 2001/1/5)

GRIFFIE

REGENTSCHAPSSTRAAT 39
1000 BRUSSEL
TEL. (0) 2.519.38.61
FAX (0) 2.513.42.06
curia@benelux.be

GREFFE

39, RUE DE LA RÉGENCE
1000 BRUXELLES
TÉL. (0) 2.519.38.61
FAX (0) 2.513.42.06
curia@benelux.be

CONCLUSIE in de zaak B 2001/1 Moreau / Benelux Economische Unie

Naar aanleiding van een oproep tot kandidaatstelling aan de ambtenaren van niveau 1 voor de vervulling van de vacant geworden betrekking van hoofd van de afdeling "Interne Markt en Economische Samenwerking" solliciteerde verzoeker, de heer Guy MOREAU, ambtenaar bij het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie, samen met twee andere kandidaten, namelijk de heer Abts en de heer Charlier, naar die functie. Na een gesprek met de drie kandidaten viel de keuze op de heer Abts. De heer Abts die de rang van adjunct-hoofdadministrateur bekleedde, werd tegelijk met zijn benoeming tot afdelingshoofd tot de rang van hoofdadministrateur bevorderd. Het College van Secretarissen-Generaal stelde vast dat een functie van adjunct-hoofdadministrateur ingevolge de bevordering van de heer Abts was vrijgekomen en besloot de heer Charlier met ingang van 1/10/2000 tot adjunct-hoofdadministrateur te bevorderen. Al die beslissingen werden tegelijk genomen op 21 september 2000. De benoeming en de bevordering van de heer Abts werden bij nota INT (2000) 57 van 25 september 2000 aan het personeel medegedeeld, terwijl de beslissing tot bevordering van de heer Charlier bij nota INT (2000) 60 van 2 oktober 2000 ter kennis werd gebracht van het personeel.

Bij brief van 5 oktober 2000 stelde verzoeker een intern beroep in, dat ertoe strekte een wedde toegekend te krijgen die gelijk was aan die van adjunct-hoofdadministrateur, zulks vanaf 1 oktober 2000, een en ander met het oog op het herstel in zijn rechten die in het kader van de bevordering van de heer Charlier zouden zijn miskend.

De Raadgevende Commissie, waarbij dat beroep regelmatig aanhangig was gemaakt, bracht op 4 mei 2001 advies uit. De Raadgevende Commissie stelde in haar advies dat "verzoeker (...) de Commissie (evenwel) niet (heeft) verzocht om te adviseren de aanwijzing van de heer Charlier ongedaan te maken en alsnog een oproep tot kandidaatstelling te doen, maar om te adviseren hem een wedde toe te kennen gelijk aan die van de heer Charlier. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de Commissie om over een dergelijk verzoek om schadevergoeding uitspraken te doen".

Bij inleidend verzoekschrift, ter griffie van het Hof ingekomen op 28 augustus 2001, vordert verzoeker

- de beslissing van het College van Secretarissen-Generaal d.d. 21 september 2000, kenmerk CSG (2000) RC 15, waarbij is beslist de heer Charlier met ingang van 1 oktober 2000 te bevorderen tot adjunct-hoofdadministrateur, alsmede de beslissing van het College tot impliciete afwijzing van het intern beroep dat door verzoeker op 5 oktober 2000 tegen voornoemde beslissing d.d. 21 september 2000 is ingesteld, nietig te verklaren;
- de rechtsbetrekkingen tussen partijen en de gevolgen ervan ingevolge artikel 28 van het Aanvullend Protocol bij het Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtshof inzake de rechtsbescherming van de personen in dienst van de Benelux Economische Unie vaststellende, verweerster te veroordelen tot herstel van verzoeker in zijn rechten en tot toekenning – billijkheidshalve – aan verzoeker

van een wedde die gelijk is aan die van adjunct-hoofdadministrateur, zulks vanaf 1 oktober 2000, datum van bevordering van de heer Charlier, bij wijze van schadevergoeding voor het geleden nadeel, waarbij de achterstallige bedragen vanaf 1 oktober 2000 tot de datum van daadwerkelijke betaling met de in België geldende wettelijke rente vermeerderd dienen te worden;

- verweerster te verwijzen in de kosten en met name de kosten van verdediging, welke voor het Hof zijn gemaakt.

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

In zijn op 8 november 2001 ter griffie van het Hof ingekomen memorie van antwoord werpt het Gezag in de eerste plaats de niet-ontvankelijkheid op van het beroep tot nietigverklaring, op grond dat de vordering tot nietigverklaring van de beslissing van 21 september 2000 niet het voorwerp uitmaakte van een intern beroep overeenkomstig artikel 7 van het Aanvullend Protocol. Het Gezag beroept zich op de bewoordingen zelf van het door verzoeker ingestelde intern beroep “teneinde een wedde toegekend te krijgen die gelijk is aan die van adjunct-hoofdadministrateur, zulks vanaf 1 oktober 2000, datum van bevordering van de heer Charlier, een en ander met het oog op het herstel in (zijn) rechten”. Het betoogt dat het uitdrukkelijk door de Raadgevende Commissie zou hebben laten vaststellen dat “verzoeker (...) de Commissie evenwel niet (heeft) verzocht om te adviseren de aanwijzing van de heer Charlier ongedaan te maken en alsnog een oproep tot kandidaatstelling te doen”.

Luidens artikel 7 van het Aanvullend Protocol “(is) het beroep voor de Kamer van het Hof, ingesteld door een persoon, bedoeld in artikel 3 onder b. en c. en in artikel 5, (...) slechts ontvankelijk, indien de aangevallen beslissing is genomen na een voorafgaand intern beroep bij het gezag dat de beslissing heeft genomen of geacht wordt te hebben genomen ...”.

Het administratiefrechterlijk beroep mag geen vordering inhouden die verschilt van die welke het voorwerp van het intern beroep uitmaakte, noch een ruimere strekking hebben (BenGH, Kamer Ambtenarenrechtspraak, arresten van 20 december 1993, zaak B 92/1, en 23 mei 1996, zaak B 95/1).

Verzoeker voert in hoofdzaak aan dat hem niet vermag te worden verweten in zijn intern beroep niet uitdrukkelijk melding ervan te hebben gemaakt dat hij de nietigverklaring van de beslissing van 21 september 2000 tot bevordering van de heer Charlier tot de rang van adjunct-hoofdadministrateur vorderde, nu wel degelijk de beslissing van 21 september 2000, waarvan de wettigheid door verzoeker wordt betwist, het voorwerp van het intern beroep zou uitmaken. Verzoeker betoogt nog dat op grond van artikel 17 van het Aanvullend Protocol van 29 april 1969 en artikel 29 van het reglement op de procesvoering van het Benelux-Gerechtshof pas in de fase van het administratiefrechterlijk beroep vereist zou zijn dat verzoeker uitdrukkelijk melding maakt van zijn vorderingen.

Het intern beroep is een voorafgaand beroep waarvan de ontvankelijkheid van het beroep voor het Hof afhangt. Vooraleer de betwisting aan het Hof voor te leggen, moet de verzoeker desbetreffend dus een beslissing van het Gezag bewerkstelligen, nadat dit Gezag het advies van de bevoegde Raadgevende Commissie gekregen heeft. Het beroep brengt zowel de beslissing waartegen het intern beroep gericht werd als de beslissing die desbetreffend genomen is voor het Hof.

Geconstateerd moet nu worden dat verzoeker in casu de door het Gezag ten behoeve van de heer Charlier genomen bevorderingsbeslissing weliswaar betwist doch het Gezag niet vraagt op die beslissing terug te komen. Hij vraagt het Gezag hem bij wijze van herstel in zijn rechten een wedde toe te kennen die gelijk is aan die van adjunct-hoofdadministrateur, zulks vanaf 1 oktober 2000, datum van bevordering van de heer Charlier. Verzoekers eisen hangen met andere woorden samen met de handhaving van de op de korrel genomen beslissing. Pas in de

fase van het administratiefrechterlijk beroep vorderde verzoeker de nietigverklaring van de bevorderingsbeslissing van 21 september 2000. In zoverre het administratiefrechterlijk beroep mitsdien een vordering inhoudt die verschilt van die van het intern beroep en dientengevolge een ruimere strekking heeft, moet dit onontvankelijk worden verklaard.

Verzoeker vordert nog dat het Hof overeenkomstig artikel 28 van het Protocol inzake de rechtsbescherming van de personen in dienst van de Benelux Economische Unie zelf de rechtsbetrekkingen tussen partijen vaststelt en het Gezag veroordeelt tot vergoeding voor geleden nadeel, bestaande in de toekenning aan verzoeker van een wedde die gelijk is aan die van adjunct-hoofdadministrateur vanaf 1 oktober 2000.

In de in artikel 28 van het Aanvullend Protocol bedoelde gevallen kan de Kamer na vernietiging van een besluit zelf de rechtsbetrekkingen tussen partijen vaststellen, wanneer daartoe termen zijn (voormeld arrest van 23 mei 1996 in de zaak B 95/1). Op grond van hetzelfde artikel mag de Kamer slechts vergoeding voor geleden schade toekennen, indien zij het beroep gegrond bevindt (zelfde arrest), met andere woorden wanneer het Hof, krachtens de uitzonderlijke macht die hem door artikel 28 van het Aanvullend Protocol is verleend, zelf de rechtsbetrekkingen tussen partijen heeft vastgesteld (F. Dumon, Benelux-Gerechtshof, E.Story-Scientia 1984, blz. 172).

Voor zover daarin de nietigverklaring van de beslissing van 21 september 2000 wordt gevorderd, dient het administratiefrechterlijk beroep, zoals hierboven is gesteld, onontvankelijk te worden verklaard. Volgens ondergetekende kan niet worden betoogd dat het Hof het beroep tot nietigverklaring dat gericht is tegen de op het intern beroep genomen beslissing verder geldig zou behandelen, nu die beslissing in casu bestaat in een beslissing waarbij verzoekers eisen impliciet worden afgewezen. Het Hof kan de zaak slechts geldig behandelen als het administratiefrechterlijk beroep én de beslissing waartegen het intern beroep gericht werd én de beslissing die desbetreffend genomen is, voor het Hof brengt, gelet op de eis dat het intern beroep en het administratiefrechterlijk beroep hetzelfde voorwerp moeten hebben enerzijds en het feit dat het intern beroep slechts een onderdeel vormt van de procedure van het administratiefrechterlijk beroep dat tegen de oorspronkelijk betwiste beslissing is gericht anderzijds.

De vraag mag hoe dan ook worden opgeworpen of verzoeker in casu wel in de situatie verkeert om het uitblijven van de beslissing op de korrel te kunnen nemen. Weliswaar wenste de Raadgevende Commissie erop te wijzen dat het Gezag het verzuim dat zij naar voren had gebracht, ongedaan zou kunnen maken door vrijwillig tegemoet te komen aan het verzoek van de heer Moreau. Toch mag met die aanbeveling niet uit het oog worden verloren dat de Raadgevende Commissie stelde dat het niet tot haar bevoegdheid behoorde om over het verzoek van de heer Moreau, zoals dit in zijn intern beroep was verwoord, een advies te geven. Als de Raadgevende Commissie aldus meende dat zij over verzoekers verzoek uit hoofde van artikel 8, lid 1, van het Aanvullend Protocol geen advies kon uitbrengen, rijst de vraag of het Gezag wel gehouden was overeenkomstig artikel 9, lid 2, van het Aanvullend Protocol op het intern beroep te beslissen en of het uitblijven van een met redenen omklede beslissing van het Gezag op het intern beroep in casu neerkomt op een afwijzende beslissing in de zin van artikel 11 van het Aanvullend Protocol.

Ondergetekende concludeert dat de Kamer het beroep eveneens onontvankelijk verklaart, in zoverre het Hof daarin wordt verzocht artikel 28 van het Aanvullend Protocol van 29 april 1969 toe te passen, dan wel dat de Kamer zich onbevoegd verklaart om van die vordering kennis te nemen.

Bij wijze van slotopmerking wil ondergetekende onder de aandacht brengen dat de op artikel 28 van het Aanvullend Protocol gebaseerde vordering van verzoeker in elk geval niet gegrond lijkt te zijn.

Verzoeker gaat ervan uit dat de vernietigingsbevoegdheid van het Hof niet volstaat om hem in zijn rechten te herstellen. Ter illustratie van een en ander weze het mij vergund een passage uit het inleidende verzoekschrift aan te halen: “Ten slotte stelt verzoeker met klem dat de tekortkomingen van het Gezag hem ernstig nadeel hebben berokkend, in die zin dat hem ten onrechte en opzettelijk de mogelijkheid is ontnomen zijn aanspraak te laten gelden op een bevordering tot adjunct-hoofdadministrateur, niettegenstaande zijn grotere anciënniteit en zijn onbesproken staat van dienst. Verzoeker meent dat dit nadeel onomkeerbaar is, daar de bevordering van de heer Charlier hem de laatste mogelijkheid tot bevordering ontnemt, gelet op het feit dat de tweede functie van adjunct-hoofdadministrateur, waarop hij vervolgens aanspraak zou kunnen maken, niet direct zal vrijkomen en het uiteraard geenszins zeker is dat, zodra die functie vacant is, deze hem zal worden toegekend”.

Zoals door de Raadgevende Commissie wordt opgemerkt, is de in casu voor de bevordering van de heer Charlier gevolgde procedure in het geding. Aangenomen dat de bevordering van de heer Charlier zou hebben plaatsgevonden in strijd met de regels en beginselen, waarop verzoeker zich beroept, dan nog zou hij daaraan echter niet de door hem bij wijze van herstel in zijn rechten geclaimde persoonlijke voordelen kunnen ontlenuen. In de ogen van ondergetekende is er geen causaal verband tussen de aan de heer Charlier toegekende bevordering – al was deze onregelmatig – enerzijds en het feit dat verzoeker niet voor die bevordering in aanmerking kon komen en eventueel tijdens zijn loopbaan niet meer voor een dergelijke bevordering in aanmerking kan komen anderzijds. Tenslotte vordert verzoeker niet een vergoeding voor het feit dat hij de kans niet heeft gekregen zich met de heer Charlier te meten met als inzet de bevordering tot adjunct-hoofdadministrateur (in dit verband had hij voldoening kunnen krijgen in het kader van een annulatieberoep) doch zonder meer een vergoeding voor de gemiste kans om ooit tot genoemde rang te worden bevorderd. De toekenning van de bevordering aan de heer Charlier – al was deze onregelmatig - lijkt ondergetekende in geen verband te staan met de omstandigheid dat voor verzoeker de kans bestaat dat hij een dergelijke bevordering voorgoed misloopt.

Concluderend meent ondergetekende dat het administratiefrechterlijk beroep moet worden afgewezen daar het onontvankelijk, zo niet ongegrond is.

Luxemburg, 30 augustus 2002

(w.g.) Nico Edon, advocaat-generaal